

Des del carrer

P. FRANCISCO VERAR, INCANSABLE IMPULSOR DE L'ESPIRITUALITAT DE MEDJUGORJE

«Tot home necessita pau, sobretot la pau del cor»

Samuel Gutiérrez

S'acaben de complir els 30 anys de l'inici de les suposades aparicions de la Mare de Déu al poblet bosnià de Medjugorje. Donada l'expansió del fenomen i la controvèrsia generada amb la jerarquia local, actualment és la Santa Seu la qui estudia directament les aparicions. A Catalunya, on recentment va impartir unes xerrades el P. Francisco Verar (Panamá, 1955), cada vegada són més els pelegrins que volen cada any fins a l'antiga Iugoslàvia a la recerca d'una forta experiència de fe: <http://maredeudemjugorje.org>.

Què destacaria del missatge de la Reina de la Pau?

El seu missatge és fonamentalment un missatge de pau. Tot home necessita pau, sobretot la pau del cor. La Mare de Déu no fa cap altra cosa que convidar-nos a conrear aquesta pau, a ser-ne testimonis i difondre-la als altres. En aquest sentit no és un missatge diferent del que ja coneixem. El que és nou és que els suposats vidents afirmen que la Mare de Déu es continua apareixent cada dia. També és molt nou el fet que arran d'aquesta experiència sorgeix una espiritualitat molt forta d'invitació a la conversió contínua i a la renovació de la vida espiritual a través de la pregària i la comunió amb Déu. Per a Maria qualsevol batejat és un contemplatiu en l'acció. En el centre del seu missatge hi ha l'amor sense límits de Déu per cadascun de nosaltres.

Què ens pot explicar del seu primer pelegrinatge a Medjugorje?

Vaig anar a Medjugorje per primer cop el juny del 1986 per conèixer de prop el lloc on alguns deien que la Mare de Déu s'apareixia diàriament. Hi anava com a simple observador. Allà vaig sentir interiorment un gran impuls de pregar com mai abans ho havia fet. Vaig sentir, com tants pelegrins han sentit allà, una gran pau i alegria dins el cor. El que vaig experimentar em va motivar

a investigar i a conèixer més de prop aquest fenomen tan especial. Només puc dir que mai no havia pregat tant com el primer cop que vaig anar a Medjugorje. Quan vaig tornar al meu país la primera cosa que vaig fer va ser parlar-li al meu bisbe d'aquesta experiència i li vaig demanar la seva benedicció de poder-ne parlar públicament.

Amb el temps ha acabat esdevenint un predicador de la Mare de Déu.

Jo sóc el primer sorprès perquè no era aquesta la meua intenció. Actualment fa 25 anys que visc aquesta espiritualitat, parlant dels missatges de la Mare de Déu, visitant més de trenta països, escrivint llibres, fent recessos, conferències, seminaris... Sento que Medjugorje forma avui part de la meua vida.

Hi ha un abans i un després en la vida del P. Francisco Verar?

Sí. Sobretot pel que fa a la constància en la vida de pregària. Des que vaig conèixer Medjugorje, sento que

alguna cosa interiorment m'impulsa a estar més amb Déu. El meu sacerdoci s'ha anat configurant fonamentalment a partir de l'espiritualitat de Medjugorje, a través del res continu del Rosari, la meditació dels missatges, l'adoració, el dejuni a pa i aigua... El que la Mare de Déu diu és una renovació contínua de la vida sacerdotal i de la vida cristiana. Aquesta és la clau dels seus missatges: aprofundir la crida evangèlica a la conversió i donar així un nou impuls a la nostra vida cristiana. En aquest sentit, Medjugorje és per a l'Església un do extraordinari de Déu davant dels temps que vivim.

Es pot no creure en Medjugorje?

Quan van començar les aparicions, li van fer aquesta mateixa pregunta a la Mare de Déu i ella va dir: «Si no volen creure, no importa, l'important és que es converteixin i creguin en Jesús.» Hi ha molts camins per viure la conversió i Medjugorje és un d'ells. No cal anar necessàriament a Medjugorje per experimentar la Mare de Déu. L'important és convertir-se, acceptar el missatge de Jesús i viure el que l'Església ens presenta.

Què passaria si la nova comissió internacional que estudia les aparicions, nomenada directament pel Papa, determinés que «consta la no-sobrenaturalitat»?

Jo penso que això no passarà. El si de l'Església no pot negar el que Déu mateix fa. Medjugorje és un fenomen eclesial, que es desenvolupa en l'Església, per l'Església i per a l'Església. La meua opinió personal sobre per què Déu permet la negació del bisbe de Mostar és perquè el fenomen arribi al Vaticà i pugui ser estudiat a fons. Cal no oblidar que és la primera vegada en la història que la Santa Seu s'involucra en la investigació d'un fenomen d'aparicions marianes. Si ho ha fet és perquè el fenomen depassa els límits d'una devoció local i ja arriba als cinc continents.

Eduard Brufau

Rauxa

La teologia feta imatge

La ciutat d'Istanbul conserva, malgrat les viscissituds de la història, esglésies de quan s'anomenava Constantinoble i era la capital per excel·lència del cristianisme d'Orient. La primera de totes elles, naturalment, és Santa Sofia, la gran basílica imperial i antiga seu del patriarcat. Immensa i esplendorosa, amb 1.500 anys d'història, meravella a tothom per la cúpula gegant, única en tota l'antiguitat, i pels mosaics que encara conserva. Però hi ha dues esglésies més força més petites, properes entre elles, que podem considerar com les més boniques de la ciutat o fins i tot de tota l'Ortodòxia: Pammakaristos i Sant Salvador de Chora. La primera, ben poc cone-

guda, amaga diversos mosaics exquisits, especialment el d'un Crist Pantocràtor. Amb tot, Sant Salvador de Chora és, sense cap mena de dubte, la més bella de totes. Tant les pintures com els mosaics, increïblement ben conservats, són d'una delicadesa gens habitual, mostra inequívoca del profund sentiment religiós amb què van ser fets. Les escenes de la vida de Crist, el Pantocràtor, Crist i la Mare de Déu, el Judici Final i l'Anàstasi —Jesucrist ressuscitant Adam i Eva— són no només el grau més alt de bellesa de la història de l'art bizantí, sinó sobretot una de les millors lliçons de teologia cristiana feta imatge.

Pensant-ho millor

Valentí Miserachs, pvre.
President del Pontifici Institut de Música Sacra

100 anys d'història

Permeteu-me, amics lectors, que avui us parli breument del Pontifici Institut de Música Sacra de Roma, i això per diverses raons. La primera i més immediata és que acaba de celebrar els cent anys d'existència. Fundada pel papa sant Pius X, començà de funcionar els primers dies de gener de l'any 1911. El punt culminant del centenari ha estat la celebració d'un magne congrés durant la darrera setmana de maig. No s'havia produït en la vida de l'Institut un esdeveniment semblant d'ençà del congrés de 1950, organitzat pel meu gran i enyorat predecessor Mons. Higiní Anglès, que fou director de l'Institut des de l'any 1947 fins al 1969, any de la seva mort. Mossèn Higiní havia estat precedit en el càrrec per un altre català insigne, l'abat Dom Gregori M. Suñol, monjo de Montserrat.

I aquesta és l'altra raó que justifica que us parli de l'Institut: en els seus cent anys d'història, d'entre els vuit directors que l'han presidit, tres hem estat catalans.

I a aquesta raó, n'hi podem afegir encara una altra de personal: i és que, després de 17 anys, deixaré la presidència de l'Institut l'estiu de l'any vinent, i la docència un any més tard, el 2013, quan, si Déu vol, compliré els 70 anys. Aquestes són les humanes previsions. No cal dir que fa una certa impressió haver de deixar ineluctablement una institució per la qual hom ha treballat amb il·lusió durant tants anys, procurant i obtenint en bona part la seva restauració moral i material, amb el consegüent prestigi i irradiació en els cinc continents, segons la vocació catòlica que li escau.

L'Institut compta avui efectivament amb uns 140 alumnes. Els cursos, de rang universitari, es refereixen als sectors més característics de la música sacra, com són el cant gregorià, la composició, l'orgue, la direcció coral i la musicologia. Cal afegir-hi, com a darrera conquesta, la institució d'un bienni superior de piano. La biblioteca, molt concorreguda, compta amb més de 40.000 volums. La Sala Acadèmica, situada al centre de Roma, on també s'han exhibit diverses corals catalanes, és la flor al trauc de l'Institut, amb el gran orgue de cinc teclats, restaurat a principis de la dècada passada amb la generosa aportació de la Generalitat de Catalunya, donada la intensa relació del nostre país amb el nostre Institut romà.

Crec que és cosa bona, doncs, que la nostra gent tingui notícia del Pontifici Institut de Música Sacra, oimés en la fausta escaiença dels seus cent anys de vida al servei de l'Església universal.